

end det, der optager Kjøbenhavn's Befæstning, føre os til at værge vor Uafhængighed og vor Selvtændighed. Se, det er den ene Side af Medaillen, jeg her har omtalt ved at nævne nogle Punkter af de nordiske Rigers indbyrdes Krigshistorie.

Jeg skal nu nævne nogle ganske faa Exempler paa, hvorledes de nordiske Lande ved at slutte sig sammen, medens det øvrige Europa var i Krig, have høstet stor Fordel deraf. Det var første Gang i 1691 og følgende Aar, anden Gang i 1754, som jeg, nys nævnedes, under den store 7-Aars Krig. Jeg vil ikke nærmere berøre 1780, da det ikke alene var et nordiskt Neutralitetsforbund, medens ogsaa flere store Magter deltog, hvorfor Fordringerne kunde stilles høiere; men 1794 er det bedste Exempel paa, hvorledes de nordiske Magters Handel og Velfærd opblomstredes paa Grund af, at de ved forenede Kræfter vare i Stand til at holde sig udenfor Krigen, medens det øvrige Europas Stater gjenfaldt hinanden ved indbyrdes Areladninger. Jeg har sat dette Spørgsmaal om en vedvarende Voldgiftstraktat i første Række, fordi det er Noget, som jeg mener vil kunne naaes temmelig let og i en forholdsvis nær Fremtid, og jeg tror allerede det vil have betydelig Indflydelse paa Forsvarsvæsenets Ordning i en anden Retning end den, som hidtil er foreslaaet fra Regjeringens Side. Men naturligvis vil det ogsaa yde Betyggelse, hvis man opnaaede Garanti for vedvarende Neutralitet; men det er et Spørgsmaal, som ligger længere ude i Fremtiden, og som jeg derfor ikke skal dvæle ved; men enhver Stat har Ret til at erklære sig neutral, til at erklære, at den vil holde sig udenfor andre Staters Krige. Det gjælder kun om at give denne Erklæring tilstrækkeligt Eftertryk, dels ved at tage den i Forbindelse med andre Lande og dels ved ogsaa at udvilde sit Forsvar saaledes, at den er i Stand til at tage Tørnen, indtil der kommer Hjælp fra dem, i hvis Interesse det maatte ligge at komme til Hjælp. Derfor har jeg ogsaa endt Spørgsmaalet med at omtale et væbnet Neutralitetsforbund.

Det gjør mig ondt, at jeg ikke ved denne Leilighed ser Noget af Regjeringens Medlemmer til Stede; jeg havde ventet, at dog i det Mindste Udenrigsministeren vilde have været vor Gæst i Dag for muligvis at give en eller anden Oplysning, der kunde være nyttig med Hensyn til denne Sags videre Fremme. Jeg veed ikke, hvorledes jeg skal udtrykke denne Fraværelse, men i Mangel af Bedre maa jeg, hvad jeg ellers nødig gjør, gaa til et formentligt Udtryk for Regjeringens Mening. — Som bekendt betragtes „Berlingske Ti-

dende" som Regjeringens officielle Organ og der findes iforgaars Aftes, den 16de Februar, Bladet Nr. 39, en Artikel, som er rettet imod det Forslag, som jeg her har den Ære at stille. Denne Artikel gjør Indtryk af at være inspireret fra Regjeringens Side. Er dette ikke Tilfældet saa har jo Regjeringen senere Leilighed til at modsigte det. Jeg skal derfor foreløbig gaa ud fra den Forudsætning, og jeg skal da tillade mig, da Regjeringen ikke har sendt sine Repræsentanter, at omtale nogle Punkter af denne Artikels Paastande, som ere komne frem og efter min Mening ere urigtige, hvad jeg nærmere skal belyse. Jeg kunde meget godt have fremstillet disse Paastande uden at nævne Kilden, og vilde ogsaa have gjort det, hvis Regjeringen havde sendt sine Repræsentanter. Da dette ikke er Tilfældet, har jeg nævnt det. Det er for det Første en aldeles gal Forudsætning, naar det hedder i Indledningen til denne Artikel, at „vort folkevalgte Kammer drømmer om Fred og ingen Fare og skal til at drøfte Medtættelsen af en parlamentarisk Kommission for at overveie Hensigtsmæssigheden af et neutralt Forbund mellem de nordiske Stater". thi Anledningen til, at jeg har stillet dette Forslag, er tværtimod, at jeg ønsker den største Fare for vor Selvtændighed, dersom vi ikke tage alvorligt fat og se os om, samt søge at bringe Lys og Klarhed i denne Sag, som er og bør være Danmarks Livs- og Hæddeligheds og Danmarks Selvtændighed. Jeg kunde passende til Motto for Forslaget have sat nogle Ord af et tidligere Medlem af den nuværende Regjering, nemlig dette Ministeriums første Krigsminister. Han udtalte som Landstingsmand, flere Aar inden han blev Minister, det var den 7de Juni 1867, at „det duer ikke at træffe Foranstaltninger for at sikke sig Fremtiden, naar man ikke klart og tydeligt stiller sig for Die, hvorfra Faren kommer, og hvor Frelsen kan søges, hvor den muligvis ene og alene er at søge, og det er efter min Formening, som jeg har tilladt mig at udtale, kun i et fælles nordiskt Forsvarsforbund." Denne Ytring tillod jeg mig at fremdrage i Folkethinget den 9de Februar 1876; det er trykt og findes i Tidenden Spalte 1,214, og jeg spurgte der den daværende Krigsminister, Haffner, om han vedkjendte sig denne Ytring, hvilket han gjorde. Naar der er sagt, at det forsaavidt er ganske heldigt, at jeg har henledet Tanken paa et Forbund med de 2 andre nordiske Stater, fordi de have forømt deres Forsvarsvæsen's Udvikling i endnu høiere Grad, end vi have gjort det, saa er det en Sigtelse mod de 2 andre Stater, som jeg ikke skal tage op, men som jeg tror, at de meget godt